

таріату Ради Європи. Сторони домовились впроваджувати у навчальний процес та практику управління на національному, регіональному і місцевому рівнях навчальних програм і дисциплін з питань лідерства, доброго врядування і служби в органах місцевого самоврядування з урахуванням положень міжнародних договорів, правової бази та інструментарію Ради Європи. Пріоритетними напрямками співробітництва, відповідно до Декларації, є адаптація існуючих, розробка та затвердження нових навчально-методичних комплексів дисциплін та їх запровадження у навчальний процес для керівного складу й депутатського корпусу органів місцевого самоврядування, керівників місцевих органів державної влади. Співробітництво у задекларованих напрямках дозволить Національній академії і Центру експертизи реформ місцевого самоврядування Ради Європи зробити значний внесок у реалізацію пріоритетів європейської інтеграції, Плану дій Ради Європи для України на 2015–2017 рр. та підтримку реформ в Україні.

Відповідно до положень цієї Декларації, у 2014–2015 н.р. Інститут підвищення кваліфікації керівних кадрів Національної академії державного управління при Президентові України (далі – ІПККК) активно і плідно співпрацював з Радою Європи в рамках Програми “Посилення інституційної спроможності органів місцевого самоврядування в Україні”. Така співпраця дала конкретні результати. Основними серед них стало:

Проведення 15 квітня 2015 р. Всеукраїнського круглого столу “Викладання лідерства для посадових осіб та представників місцевого самоврядування: сутність, виклики, перспективи” та видання матеріалів круглого столу [1].

Започаткування Серії “Бібліотечка лідера місцевого самоврядування” для посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад та видання у її межах словника термінів [2].

Крім цього заплановано проведення в ІПККК 10 грудня 2015 р. Всеукраїнської науково-практичної конференції з питань підвищення кваліфікації сучасного керівника-лідера.

У 2015–2017 рр. ІПККК буде продовжувати партнерську взаємодію з Радою Європи у межах Програми “Децентралізація та територіальна консолідація в Україні”. У її межах заплановано низку конкретних заходів, що складають основні положення Дорожньої карти співробітництва.

Нинішній процес децентралізації являє собою шанс для кожної посадової особи місцевого самоврядування стати лідером не лише для свого колективу ОМС, а й для територіальної громади. І такий шанс кожна посадова особа місцевого самоврядування не має права зневажити чи зігнувати, адже такий шанс – тест на професіоналізм та готовність служіння на благо громади, яка не лише повірила у посадовця, а й довірила йому задоволення своїх насущних потреб.

Список використаних джерел

1. Викладання лідерства для посадових осіб та представників місцевого самоврядування: сутність, виклики, перспективи : матеріали Всеукр. круглого столу (Київ, 15 квіт. 2015 р.) / за заг. ред. В. А. Гошовської, Л. А. Пашко, А. К. Гука. – Х. : Фактор, 2015. – 88 с.

2. Лідерство в місцевому самоврядуванні : словник термінів / за заг. ред. В. А. Гошовської, Л. А. Пашко, А. К. Гука та ін. – Х. : Фактор, 2015. – 156 с.

А.П.Пашков,

кандидат технічних наук, доцент НАУКМА,

академік Міжнародної академії культури безпеки, екології та здоров'я

Стратегія інтеграції в Європейський Союз і НАТО – новітній орієнтир державного управління для забезпечення національних інтересів України

Новітній час вимагає суттєвих соціально-економічних перетворень на шляху подальшої інтеграції України в світову спільноту. Одним з пріоритетних напрямків зовнішньополітичного курсу нашої держави визнано курс на Європейську інтеграцію і НАТО, який вимагає проведення комплексу реформ та адаптації до ЄС та НАТО усіх сфер політичної, правової та соціально-економічної діяльності держави.

Проте з найбільшою ефективністю провести масштабні перетворення з адаптації законодавства та усіх систем державного управління до стандартів країн-членів ЄС, можливо лише за умов усвідомлення важливості кадрового чинника та першочерговості процесу професіоналізації кадро-

вого потенціалу на шляху адаптації законодавства до стандартів ЄС та НАТО. Запровадження в Україні європейських принципів сприятиме системне реформування виконавчої влади, яка є неефективною, зараженою корупцією внутрішньо суперечлива і закрита від суспільства.

Разом з тим, десятиріччя ХХ ст. і початку ХХІ ст. характеризуються динамічними змінами в різноманітних сферах людської діяльності всередині країни і на міжнародному рівні, що потребує адекватних змін механізму державного управління [1].

Перші кроки щодо реформування системи центральних органів виконавчої влади Указу Президента України “Про стратегію сталого розвитку “Україна – 2020” №5/2015 від 12 січня 2015 р дають підстави очікувати позитивних результатів [2].

Ратифікувавши Угоду про асоціацію між Україною. З однієї сторони, та Європейським Союзом. Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами – членами, з іншої сторони, Україна отримала інструмент та дороговказ для своїх перетворень. Виконання вимог цієї Угоди дає можливість Україні в подальшому стати повноцінним членом в Європейському Союзі. Такими вимогами є відповідність Копенгагенським критеріям – параметрам, яких мають відповідати держави – члени Європейського Союзу.

Стратегія сталого розвитку “Україна – 2020” (далі Стратегія) визначає вектори руху і першочергові пріоритети та індикатори належних оборонних, соціально-економічних, організаційних, політико-правових умов становлення та розвитку державного управління в Україні.

Стратегія – це впровадження в Україні Європейських стандартів життя та вихід України на провідні позиції у світі. Забезпечення національних інтересів України і стратегії інтеграції в ЄС передбачено розвиток державного управління в Україні за такими векторами і орієнтирами:

- *вектор розвитку* – це передусім необхідно відновити макроекономічну стабільність, стійке зростання економіки, проведення структурних реформ та, як наслідок, підвищення стандартів життя за рахунок запровадження передових інноваційних екологічних технологій;

- *вектор безпеки* – це забезпечення гарантій безпеки держави, бізнесу та громадян, Україна має стати державою, яка здатна захистити свої кордони, проведення антикорупційної і судової реформи, реформ оновлення влади і правоохоронної системи та реформи національної безпеки і оборони;

- *вектор відповідальності* – це децентралізація і реформа державного управління, конституційна реформа, реформи регіональної політики і виборчого законодавства, соціального захисту і пенсійна, охорони здоров'я і довкілля;

- *вектор гордості* – це реформи державної політики у сфері науки та дослідження; інформаційного суспільства та медіа; державної політики у сферах туризму та спорту; державної політики у сферах культури, кіновиробництва, залучення талантів та програми створення бренду “Україна”.

В цілому дорожня карта Стратегії в рамках чотирьох векторів руху передбачає 62 реформи та програми розвитку держави. Кількість та зміст наведених реформ і програм розвитку держави можуть змінюватись у процесі реалізації.

Разом з тим, першочерговою є реалізація таких реформ і програм у відповідність Європейського Союзу: а) оновлення влади та антикорупційна реформа; б) реформи правоохоронної і судової системи; в) реформа систем нацбезпеки та оборони; г) децентралізація та реформа державного управління; д) податкова реформа, дерегуляція та розвиток підприємства; е) реформа системи охорони здоров'я (з орієнтиром на програму “Європейська стратегія здоров'я – 2020”); ж) програма енергозалежності.

Головним завданням забезпечення енергетичної безпеки є зниження енергоємності на 20% до кінця 2020 р. за рахунок впровадження інноваційних технологій, реорганізація акціонерного товариства Національна акціонерна компанія “Нафтогаз Україна” відповідно до третього енергетичного пакету Європейського Союзу з повною реформою системи ціно- та тарифоутворення на енергію та паливо. У відповідність до сучасних викликів при анексії Криму та підтримки бойовиків Росією на Сході України 21 травня 2015 р. Президент України Петро Порошенко затвердив Указом Стратегію Національної безпеки країни, ухвалену РНБО і розробленою у співробітництві з державами – членами НАТО і ЄС для досягнення повної незалежності від агресора Росії. Моніторингові соціальні дослідження різних агентств переконливо свідчать, що частка прихильників вступу до НАТО у серпні 2015 р. збільшилась до 64% (проти 28%). А соціологічні опитування населення країн НАТО за вступ України до НАТО на червень 2015 р. складає 57% (Pew Research Center) [3].

За надання Україні зброї виступає менше половини опитаних – 41%. Найбільше підтримують членство України в НАТО громадяни Канади (65%), США (62%), Польщі (59%), Іспанії (57%) та Великої Британії (57%). Найменша підтримка Німеччини (36%) та Італії (35%). Водночас найбільше підтримають постачання Україні зброї поляки (50%), американці (46%). Найменше – італійці (22%) та німці (19%).

Українська наукова система має кілька спільних рис з країнами Центральної та Східної Європи (ЦСЕ). Це застаріла науково-дослідна база, відтік кадрів та слабка інноваційна активність бізнес-сектора. Країни ЦСЕ на відміну від України, починаючи від 2006 р. отримують значну підтримку від структурних фондів ЄС. Тому нові члени ЄС з ЦСЕ зробили великі кроки в зміцненні своєї інноваційної політики. Проте наслідувати практику країн ЦСЕ, Україні треба не усьому. Україні слід не повторювати помилок сусідів. Створення великих технологічно орієнтованих компаній (швидше за все за участі держави), стане не лише гарантією збереження і розвитку технологічно орієнтованої науки в Україні, а й передумовою успішного економічного розвитку [4; 5].

Отже, основними завданнями наукової, науково-технічної та інформаційної діяльності ВНЗ повинно стати: *по-перше*, застосування нових наукових та науково-технічних знань під час підготовки фахівців з вищою освітою; *по-друге*, формування сучасного кадрового потенціалу, здатного забезпечити розробку та впровадження інноваційних наукових розробок і в галузі знань “Державне управління”; *по-третє*, отримання конкурентоспроможних наукових і науково-прикладних результатів.

Список використаних джерел

1. Мартиненко В. Ф. Принципи державного управління в епоху формування знаннєвої економіки / В. Ф. Мартиненко // Теорія і практика державного управління і місцевого самоврядування. – К., 2015. – № 1. – С. 1–15.
2. Про стратегію сталого розвитку “Україна-2020” : Указ Президента України від 12 січ. 2015 р. № 5/2015.
3. Потіха А. Нова стратегія національної безпеки України в умовах зовнішньої загрози / А. Потіха. – Режим доступу : <http://www.nbuvip.gov.ua=1122strategiya-natsionalnoji-bezpeki8catid>
4. Єгоров І. Ю. Трансформація наукових систем в країнах Центральної і Східної Європи: можливі уроки для України / І. Ю. Єгоров // Наука та інновації. – К., 2015. – Т. 2. – № 1. – С. 26–33.
5. Горяна Л. Г. Підготовка державних службовців та науково-педагогічних і науково-технічних кадрів Вищої кваліфікації в Україні по-новому / Л. Г. Горяна, А. П. Пашков // Підготовка фахівців у галузі знань “Державне управління: вимоги до змісту та відповідність сучасним викликам”. – К. : НАДУ, 2014. – С. 128–130.

Н.С.Педченко,

аспірант кафедри державної політики та суспільного розвитку НАДУ

Цілі розвитку тисячоліття 2030. Впровадження гендерного компонента у формування держслужбовця

“Зараз настав час для акцій включення стійкості та розширення можливостей жінок. Досягнення всіх Цілей розвитку тисячоліття зажадає додаткових зусиль. Навіть там, де ми бачили швидкий ріст, як у Східній Азії та інших частинах світу, що розвиваються, прогрес не є універсальним, ні переваги рівномірно загальні” – цими словами Генеральний секретар ООН Пан Гі Мун відкрив у Нью-Йорку 70-ту Генеральну асамблею ООН.

На саміті зі сталого розвитку Організації Об’єднаних Націй 25 вересня 2015 р., світові лідери прийняли 17 Цілей розвитку тисячоліття, (ЦРТ) щоб покінчити з бідністю, боротися із нерівністю, несправедливістю, і зі зміною клімату до 2030 р. До цього числа увійшли наступні цілі: подолання бідності, вирішення проблем голоду, підтримання хорошого здоров’я, якісна освіта, гендерна рівність, чиста вода та належні санітарні умови, використання відновлювальної енергії, достойні робочі місця й економічне зростання, іноватії й інфраструктура, зменшення нерівності, розбудова міст та спільнот, що живуть відповідно до принципів сталого розвитку, відповідальне споживання, захист планет, забезпечення життя під водою, забезпечення життя на землі, мир і справедливість, співпраця заради досягнення цілей. Як бачимо, то з вище наведених цілей по важливості гендерна рівність посідає п’яте місце, а отже утвердження гендерної рівності це важливий напрям в державотворенні та розвитку суспільства [1].